

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **ALD Automotive s.r.o.**, IČO 61063916
sídlem U Stavoservisu 527/1, Praha

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Melkusem
sídlem Washingtonova 1624/5, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023, č. j. 092636/2023/KUSK,
a rozhodnutí ze dne 23. 8. 2023, č. j. 099349/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se dvěma samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanými dne 17. 10. 2023 (sp. zn. 56 A 14/2023) a dne 23. 10. 2023 (sp. zn. 44 Af 17/2023) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023, č. j. 092636/2023/KUSK a ze dne 23. 8. 2023, č. j. 099349/2023/KUSK (dále jen „napadená rozhodnutí“).
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2023, č. j. 092636/2023/KUSK změnil rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 15. 6. 2023, č. j. MULNL-OD/42568/2023/Jou, kterým byla žalobkyně uznána vinnou za spáchání přestupku podle § 83a odst. 2 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), tak, že nahradil text ve výrokové části rozhodnutí v bodě č. 2 písm. a) týkající se určení správního trestu pokuty

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

místo § 83a odst. 10 písm. d) zákona o podmínkách provozu za § 83a odst. 11 písm. d) tohoto zákona. Žalobkyně se uvedeného přestupku dopustila porušením § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu, neboť dne 6. 2. 2023 v 9:47 hodin provozovala vozidla tov. značky Dacia Duster, RZ X, i přes skutečnost, že u něj platnost pravidelné technické kontroly skončila ke dni 29. 1. 2023. Žaloba byla zdejším soudem zaevidována pod sp. zn. 56 A 14/2023.

3. Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2023, č. j. 099349/2023/KUSK žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 11. 7. 2023, č. j. OD PŘ02738/23 8056/2023, kterým byla žalobkyně uznána vinnou za spáchání přestupku podle § 83a odst. 2 písm. d) zákona o podmínkách provozu, tak, že ve výrokové části rozhodnutí, která se týká určení správního trestu pokuty, vypustil paragrafové znění § 83a odst. 10 písm. d) zákona o podmínkách provozu a nahradil jej § 83a odst. 11 písm. d) tohoto zákona. Žalobkyně se uvedeného přestupku dopustila porušením § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu, neboť dne 25. 5. 2023 v 13:10 hod provozovala vozidla tov. značky Citroën Berlingo, RZ X, i přes skutečnost, že u něj platnost pravidelné technické kontroly skončila ke dni 11. 9. 2021. Žaloba byla soudem zapsána pod sp. zn. 44 A 17/2023.
4. Usnesení ze dne 27. 11. 2023, č. j. 56 A 14/2023-34, spojil soud obě žaloby ke společnému projednání.
5. Žalobkyně v podaných žalobách uplatnila v zásadě čtyři hlavní žalobní body: nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, nesprávné posouzení otázky, zda je žalobkyně provozovatelkou vozidel, nesprávné posouzení otázky, zda je žalobkyně (byla-li by provozovatelkou) odpovědná za spáchání přestupku, a konečně porušení zásady *ne bis in idem*.
6. Žalobkyně předně namítla, že správní orgány v prvostupňových rozhodnutích žádným způsobem nereagovaly na námitky žalobkyně obsažené v odporech proti příkazům, ani se s nimi nijak nevypořádaly.
7. Žalobkyně dále uvedla, že je právnickou osobou – podnikatelem, poskytujícím zejména služby leasingu, jejichž předmětem je dlouhodobý pronájem motorových vozidel nájemcům. Faktickými provozovateli a uživateli motorových vozidel jsou nájemci na základě uzavřených smluv. K motorovým vozidlům nemá žalobkyně žádný přístup a zároveň tyto není ani oprávněna žádným způsobem užívat. Ke spáchání přestupků mělo dojít v souvislosti s provozem těchto motorových vozidel. V této souvislosti žalobkyně zdůrazňuje, že předmětná motorová vozidla jsou rovněž předmětem leasingových smluv mezi žalobkyní a nájemci, na jejichž základě jsou poskytnuta do výlučného užívání nájemce, přičemž žalobkyně není uživatelem vozidel, a tudíž je nemá v dispozici a ani k nim nemá žádný přístup. Dle ustálené judikatury pak platí, že za provozovatele vozidla se pokládá ten, kdo má právní a faktickou možnost dispozice s vozidlem, což žalobkyně není. Jelikož tedy žalobkyně není provozovatelkou předmětných vozidel, nemohla se uvedených přestupků vůbec dopustit.
8. Žalobkyně rovněž namítla, že i pokud by byl závěr žalovaného správný a žalobkyně byla provozovatelem předmětných vozidel, tak v projednávané věci nejsou naplněny podmínky, za kterých je právnická osoba pachatelem přestupku. S odkazem na § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uvedla, že právnická osoba je za přestupek odpovědná jen tehdy, pokud k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, které je

přičitatelné právnické osobě, a fyzická osoba tímto jednáním porušila právní povinnost uloženou právnické osobě. Toto jednání navíc musí být spácháno při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby, ku prospěchu právnické osoby, anebo v jejím zájmu. Vyřešení otázky, kdo pravidelnou technickou kontrolu nezajistil a rovněž i vztah řidičů k žalobkyni, je v daném případě zcela zásadní. Jelikož předmětná vozidla nejsou užívána žalobkyní ani žádnou z osob, jejíž jednání by bylo přičitatelné žalobkyni, nejsou splněny zákonné podmínky pro odpovědnost žalobkyně jako právnické osoby za spáchání přestupků. Žalobkyně rovněž namítla, že v napadených rozhodnutích nebyly nijak zohledněny okolnosti zprošťující žalobkyni odpovědnosti za přestupky. S odkazem na § 21 odst. 1 zákona o přestupcích uvedla, že nemohla učinit více než učinila – tedy sjednat zavazující smluvní ujednání vůči nájemcům spočívající v povinnosti nájemců dodržovat při provozu a užívání motorových vozidel platné právní předpisy.

9. Žalobkyně konečně namítla, že v projednávaných věcech došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, které spatřuje v tom, že za totožné skutky byli rovněž potrestáni řidiči předmětných vozidel.
10. Žalovaný ve svých vyjádřeních uvedl, že žalobkyně nařiká údajnou řadu „odpovědí“ a námitek, aniž by alespoň jednu konkrétně uvedla. Nejde o žalobní bod, jelikož soud není povinen domýšlet, kterou „odpověď“ nebo námitku považuje žalobce za nevypořádanou a v jakém rozsahu. Správní orgány prvního stupně námitky žalobkyně shrnuly a vypořádaly. Odůvodnění bylo doplněno odůvodněním žalobami napadených rozhodnutí. Námitky žalobkyně byly řádně vypořádány.
11. Žalovaný dále uvedl, že v souladu s § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu je žalobkyně provozovatelkou předmětných vozidel. Její odkazy na judikaturu směřují do občanskoprávních vztahů, přičemž podle § 1 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je uplatňování soukromého práva nezávislé na uplatňování práva veřejného.
12. Žalovaný rovněž uvedl, že podle § 83a zákona o podmínkách provozu se obecné ustanovení o přičitatelnosti jednání nepoužije.
13. Žalovaný konečně uvedl, že žalobkyni byly uloženy pokuty za skutkovou podstatu přestupku právnické osoby „jako provozovatel vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. e) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem uvedeným v § 38 odst. 1 písm. e)“, a řidičům, fyzickým osobě za skutkovou podstatu přestupku „užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“, a to dvěma různými zákony. Rozdíl mezi pojmem provozovat a užít byl žalobkyni vysvětlen i v žalobami napadenými rozhodnutími.
14. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zejména polemizovala s argumentací žalovaného ve vztahu k přičitatelnosti jednání řidičů žalobkyni.
15. Při jednání soudu dne 21. 12. 2023 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně uvedla, že nájemcům vozidel jsou zasílány emaily upozorňující na nutnost ověření technické způsobilosti vozidel.

II. Obsah správního spisu

16. Městský úřad Lysá nad Labem (dále jen „MÚ Lysá“) obdržel dne 23. 2. 2023 oznámení o přestupku od orgánu Policie ČR, oddělení silničního dohledu Praha 9 – Vinoř, vedené pod

č. j. KRPS-34467-3/PŘ-2023-010007 ze dne 7. 2. 2023 o výše popsaném skutku (viz bod 2 rozsudku).

17. Dne 13. 3. 2023 zaslal MÚ Lysá žalobkyni příkaz, kterým ji shledal vinnou z jednání popsaného v bodě 2 rozsudku. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Dne 26. 4. 2023 proběhlo ve věci ústní jednání, přičemž žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě.
18. Dne 15. 6. 2023 vydal MÚ Lysá prvostupňové rozhodnutí, jímž shledal žalobkyni vinnou z jednání popsaného v bodě 2 rozsudku. V odůvodnění uvedl, že s ohledem na § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu není pochyb o tom, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, které je předmětem tohoto rozhodnutí, neboť povinnost pravidelné technické prohlídky je stanovena platnými právními předpisy provozovateli, nikoliv uživateli vozidla a provozovatel není oprávněn svou povinnost smluvně přenášet na třetí osoby.
19. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím *de facto* zamítl (provedl formální korekci popsanou v bodě 2 rozsudku) a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil s argumentací MÚ Lysá. Dále uvedl, že odpovědnost provozovatele vozidla a odpovědnost řidiče za přestupek jsou samostatné, lze tak o nich vést samostatná řízení. Nadto řidič se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tím, že užil silniční vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené v zákoně o podmínkách provozu. Žalobkyně se však dopustila přestupku podle § 83a odst. 2 písm. d) zákona o podmínkách provozu porušením § 38 odst. 1 písm. e) tohoto zákona tím, že provozovala vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou. Přesto, že byl řidič vozidla za spáchaný přestupek pokutován na místě, tato okolnost nezbavuje žalobkyni odpovědnosti za přestupek spočívající v nesplnění podmínek provozovatele vozidla pro provoz na pozemních komunikacích, zakládající se v prokázání způsobilosti uvedeného vozidla pravidelnou technickou kontrolou. O dvojí trestání by se mohlo jednat, kdyby osoba řidiče byla zároveň provozovatelem vozidla a byla jí uložena jedna pokuta za užití a druhá za provozování vozidla.
20. Žalovaný dále uvedl, že v posuzovaném případě byla žalobkyně ve správním řízení povinna prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti, zabránila. Pouhá existence nájemní smlouvy mezi žalobkyní a nájemcem (resp. poukaz na porušení povinnosti nájemce) však nemůže bez dalšího zprostit žalobkyni jako provozovatelku vozidla odpovědnosti za posuzovaný přestupek, neboť nepředstavuje onen liberační důvod. Nadto je sice v nájemní smlouvě v bodě 3.2.2. uložena povinnost „*udržovat vozidlo ve stavu způsobilém k provozu*“, ale již ve smlouvě není jasně uvedeno, že řidič je ten, co zajišťuje přistavení vozidla k pravidelné technické prohlídce, ač tak lze usuzovat ze zákona. Proto pojem „*udržovat vozidlo ve způsobilém stavu k provozu*“ nemusí být pro nájemce zcela jednoznačný, tím spíše, když u sebe nemá velký technický průkaz (jak bylo v projednávané věci v rámci ústního jednání zjištěno). Požadavek udržovat vozidlo ve stavu způsobilém k provozu ze strany nájemce byl navíc splněn, což prokázala provedená technická kontrola dne 20. 2. 2023. Nadto má žalobkyně ve smlouvě v bodě 3.2.6. stanoveno, že „*Nájemce hraadí veškeré pokuty udělené Policií ČR, Městskou (obecní) policií a jinými orgány za řízení a provozování vozidla v rozporu s příslušnými předpisy*“. Z čehož lze usuzovat, že

uložený správní trest pokuty, přes skutečnost, že nájemce není provozovatelem, bude žalobkyně po nájemci požadovat.

21. Městský úřad Kolín (dále jen „MÚ Kolín“) z oznámení o přestupku od orgánu Policie ČR, Poříční oddělení Labe, pod č. j. KRPS137430-2/PŘ-2023-010058, zjistil informace o výše popsaném skutku (viz bod 3 rozsudku).
22. Následně zaslal MÚ Kolín žalobkyni příkaz, kterým ji shledal vinnou z jednání popsaného v bodě 3 rozsudku. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Dne 11. 7. 2023 proběhlo ve věci ústní jednání, přičemž žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě.
23. Dne 11. 7. 2023 vydal MÚ Kolín prvostupňové rozhodnutí, jímž shledal žalobkyni vinnou z jednání popsaného v bodě 3 rozsudku. V odůvodnění uvedl, že pro pojetí provozovatele není rozhodující, kdo provozuje vozidlo jako své vlastní, nýbrž kdo je jako provozovatel vozidla evidován v informačním systému veřejné správy. Rozhodující je stav evidovaný, nikoli faktický. Dále uvedl, že žalobkyně neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Nelze pouze bezdůvodně spoléhat na to, že nájemce bude dodržovat své povinnosti uvedené ve smluvním ujednání mezi žalobkyní a nájemcem. Žalobkyně jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude tedy též v jejím zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro ni vyplývají ze zákonné úpravy, působila i na jiné osoby ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které jí jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jejího vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami. Rovněž uvedl, že žalobkyně je právnická osoba, přičemž projednávané přestupkové jednání je samostatná skutková podstata přestupku, a to přestupku právnické osoby a podnikající fyzické osoby podle §83a odst. 2 písm. d) zákona o podmínkách provozu, kdežto řidič vozidla byl (nepodnikající) fyzickou osobou, která byla postižena rovněž podle samostatné skutkové podstaty a to přestupku fyzických osob podle §125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jedná se tedy o dva rozdílné subjekty, které byly postiženy podle rozdílných právních úprav. Nelze tedy souhlasit s tvrzením o totožnosti skutku a dvojím trestání. Přestupek fyzické osoby se v tomto případě nevztahuje na přestupek právnické osoby (žalobkyně). Přestupek žalobkyně se vztahuje k provozu vozidla a její odpovědnosti.
24. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím *de facto* zamítl (provedl formální korekci popsanou v bodě 3 rozsudku) a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění argumentoval obdobně jako MÚ Kolín.

III. Posouzení věci krajským soudem

25. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud dokazování neprováděl, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Listiny předložené žalobcem soud neprováděl, jelikož byly obsaženy již ve správním spisu.
26. Předně se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného*

rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Dále též Nejvyšší správní soud konstatoval, že „vady správního rozhodnutí, které spočívají v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) jsou vadami, k nimž lze, respektive je třeba, přihlídnout i v případě, že nejsou účastníkem řízení vytykány, pokud současně tyto vady brání soudnímu přezkoumání rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek.“ (rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 159/2014-78).

27. Jak však také Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“.
28. V projednávané věci žalobkyně po celou dobu správního řízení uváděla shodné argumenty, jaké předešlela v podané žalobě. Pokud jde o řízení před MÚ Kolín, pak soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se všemi argumentačními okruhy žalobkyně zabývala a je z nich zřejmé, z jakého důvodu jim nepřisvědčila. Pokud jde o řízení vedené před MÚ Lysá, zde lze žalobkyni přisvědčit potud, že prvostupňové rozhodnutí je poněkud strohé, nicméně z něj i tak lze seznat, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí dílčí nedostatky napravil, argumentaci MÚ Lysá doplnil, zejména pokud jde o otázku porušení zásady *ne bis in idem* a otázku možné liberace. I v tomto případě tak lze říci, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů žalovaný nepokládal argumenty žalobkyně za důvodné. K tomu soud dodává, že žalobkyně námitku nepřezkoumatelnosti formulovala velmi obecně – uvedla pouze, jak v odporu argumentovala, aby to následně doplnila o tvrzení, že na její námitky nebylo reagováno – nijak však nespecifikovala, o které konkrétní námitky se mělo jednat. K tomu soud k související námitce nehospodárnosti uvádí, že nařízení ústního jednání nemohlo žalobkyni nijak poškodit. Nakolik se výsledek tohoto jednání promítl ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí je již věc jiná, nicméně pro posouzení zákonnosti nikoli relevantní – je věcí správních orgánů, aby dostály své povinnosti vydat zákonné a přezkoumatelné rozhodnutí, a nakolik k tomu využijí informací získaných při ústním jednání, je na jejich uvážení. V projednávané věci dospěl soud výše k závěru, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná, a jak bude vysvětleno níže, i zákonná.
29. Prvním ze tří „meritorních“ okruhů, kterými žalobkyně v průběhu správního a soudního řízení argumentovala, byla otázka, zda je žalobkyně provozovatelkou předmětných vozidel.

Soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobkyně provozovatelkou předmětných vozidel byla.

30. Podle § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
31. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že pojem provozovatel má v zákoně o podmínkách provozu autonomní význam, odlišný od významu tohoto pojmu v jiných právních předpisech, a to zejména od pojetí v občanském zákoníku. Výstižně tuto otázku vysvětlil MÚ Kolín ve svém prvostupňovém rozhodnutí, kde uvedl, že „*pro pojetí provozovatele není rozhodující, kdo provozuje vozidlo jako své vlastní, nýbrž kdo je jako provozovatel vozidla evidován v informačním systému veřejné správy. Rozhodující je stav evidovaný, nikoli faktický*“. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje, jelikož plně koresponduje se shora citovanou právní úpravou. Pokud tedy žalobkyně argumentuje judikaturou Nejvyššího soudu ČR, musí soud konstatovat, že tato judikatura na projednávanou věc vůbec nedopadá, jelikož se dotýká vymezení provozovatele zejména pro účely náhrady škody podle soukromého práva (kde je fakticita z důvodů vysvětlených v této judikatuře klíčová). Pojem provozovatele pro účely přestupků dle zákona o silničním provozu a zákona o podmínkách provozu je však zcela odlišný – rozhodující je nikoliv, kdo s vozidlem fakticky nakládá, ale kdo je jako provozovatel zapsán v příslušné evidenci. V projednávané věci přitom není sporu o tom, že je to právě žalobkyně, kdo byla zapsána v registru silničních vozidel. Žalobní námitka tedy není důvodná. K tomu soud doplňuje, že výše uvedené správní orgány ve svých rozhodnutích žalobkyni opakovaně vysvětlily, nicméně žalobkyně svou argumentaci v žalobě v podstatě pouze zopakovala, aniž by na argumentaci správních orgánů jakkoliv reagovala.
32. Druhý argumentační okruh žalobkyně se dotýká otázky přičitatelnosti a otázky existence liberačních důvodů. V kostce řečeno, žalobkyně argumentuje, že i kdyby byla provozovatelkou předmětných vozidel, nebylo by jí jednání řidičů přičitatelné. Alternativně rovněž poukazovala na existenci liberačních důvodů – tedy že nemohla porušení zákona zabránit a učinila potřebná opatření. Tyto argumenty nejsou důvodné. Pokud jde o otázku přičitatelnosti, soud poznamenává, že skutková podstata předmětného přestupku spočívá v tom, že žalobkyně provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena. Jelikož žalobkyně vozidlo nepochybně provozuje (k pojmu provozovatele viz výše) a zároveň není sporné, že technická způsobilost vozidla nebyla stanoveným způsobem ověřena, mívá se tato žalobní argumentace s projednávanou věcí. Skutečnost, že technická způsobilost vozidla nebyla stanoveným způsobem ověřena, je objektivní stav, ve kterém přičitatelnost nehraje žádnou roli (není podstatné, proč tomu tak bylo, ale že se tak stalo). Pokud pak jde o pojem provozování, je zřejmé, že to byla žalobkyně, kdo vozidlo pronajímá a umožňuje jeho faktické i právní užívání (což žalobkyně ani sama nepopírá). Pokud pak žalobkyně svou argumentací mínila poukázat na to, že jí nelze přičítat jednání řidiče (to, že řidič nezajistil kontrolu technické způsobilosti vozidla), pak tato otázka (kdo v této souvislosti reálně pochybil), nemá z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku význam – jinak řečeno provozovatel odpovídá za to, že technická způsobilost vozidla bude řádně ověřena a je zcela lhostejné, jakým způsobem (a případně prostřednictvím jakých osob) své povinnosti dostojí.
33. Žalobkyně v této souvislosti alternativně argumentovala tím, že pro splnění své zákonné povinnosti nemohla učinit více. Zde však soud souhlasí se správními orgány, že toto tvrzení

žalobkyně ve správním řízení neprokázala. Žalobkyně poukazovala pouze na to, že a) k vozidlu nemá fakticky přístup a b) leasingové smlouvy ukládaly nájemcům povinnost pečovat i o technickou způsobilost vozidla. I kdyby však soud oběma argumentům zcela přisvědčil, stejně by musel souhlasit se správními orgány, že povinnosti stanovené nájemcům v leasingových smlouvách rozhodně nepředstavují vynaložení veškerého úsilí, které bylo pro zabránění přestupku možno požadovat. Soud poznamenává, že jelikož to byla žalobkyně (jakožto provozovatelka vozidel), koho stíhala

povinnost ověřit stanoveným způsobem technickou způsobilost vozidla, měla to být jistě ona, kdo o splnění této povinnosti bude náležitě pečovat. Soud pro ilustraci uvádí, že si umí představit situaci, kdy by např. žalobkyně (nad rámec smluvních ujednání) informovala řidiče, k jakému datu je třeba zajistit ověření technické způsobilosti vozidla (ve věci vedené u MÚ Lysá bylo zjištěno, což žalobkyně v žalobě nepopírá, že nájemce nemá velký technický průkaz, který je povinným dokladem pro technickou kontrolu, proto nájemci ani patrně nemohlo být známo datum nadcházející kontroly), opakovaně vyzývala řidiče, aby ověření zajistili, přičemž tito by na výzvy žalobkyně nijak nereagovali. V takovém případě by jistě bylo o naplnění § 21 zákona o přestupcích lze minimálně uvažovat. V projednávané věci však nebylo zjištěno (a žalobkyně to sama ani netvrdí), že by snad byla obdobným způsobem aktivní a závěr správních orgánů o nenaplnění podmínek pro liberaci proto v soudním přezkumu plně obстоjí. Při jednání soudu žalobkyně uvedla, že nájemcům vozidel jsou zasílány emaily upozorňující na nutnost ověření technické způsobilosti vozidel. K tomu soud předně uvádí, že se jedná o tvrzení uplatněné po lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 s. ř. s. (v žalobách nezaznělo), a tedy opožděně. Navíc soud dodává, že tato argumentace sice zazněla ve správním řízení týkajícím se vozidla Dacia Duster, ale zůstala v něm zcela důkazně nepodložená – žalobkyně v průběhu správního ani soudního řízení nijak nedoložila, že by řidičům v projednávaných věcech nějaká upozornění zaslala.

34. Žalobkyně dále namítla porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož za totožné skutky byli rovněž potrestáni řidiči předmětných vozidel. Tato námitka není důvodná. Žalobkyně se v podané žalobě soustředí na prvek *idem*, tedy na otázku, zda existuje totožnost skutku mezi jednáním, za které byla postižena ona a jednáním, za které byli postiženi řidiči předmětných vozidel. Nicméně žalobkyně zcela pomíjí, že v projednávané věci nebyl vůbec naplněn prvek *bis*, tedy dvojí potrestání. Zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby za jeden skutek bylo postiženo více osob (ostatně např. spolupachatelství je zcela standardním institutem trestního práva soudního i správního), ale brání tomu, aby byl jeden subjekt postižen za totožné jednání vícekrát. Taková situace však v projednávané věci vůbec nenastala. Žalobkyně byla postižena pouze jednou, a sice za přestupek dle zákona o podmínkách provozu. Za přestupek dle zákona o silničním provozu byly postiženy osoby odlišné – řidiči předmětných vozidel. Jelikož správní orgány žalobkyni postihly pouze jednou, k porušení zásady *ne bis in idem* nemohlo myslitelně vůbec dojít.
35. Žalobkyně na okraj žaloby rovněž namítla, že technická způsobilost vozidla byla následně ověřena s kladným výsledkem, čímž odpadla společenská škodlivost daného skutku. Tato námitka není důvodná. K porušení daného zákonného ustanovení nedojde tím, že je v silničním provozu provozováno vozidlo technicky nezpůsobilé, ale vozidlo, u kterého tato způsobilost není ověřena – pro naplnění této skutkové podstaty není reálný technický stav vozidla podstatný. Společenská škodlivost je naplněna již tím, že vozidlo není včas zkontrolováno, jelikož ostatně ani řidič či provozovatel vozidla nemohou vědět, zda lze vozidlo bezpečně provozovat – je obecně známou skutečností, že řada závad zůstává skrytá

a běžnou uživatelskou kontrolou je nelze odhalit. Právě z toho důvodu zákon stanoví požadavek na pravidelné ověření technické způsobilosti vozidla k tomu povolanou osobou. Argumentace žalobkyně, která by ve svém důsledku znamenala, že pokutovat lze pouze neprovedení ověření technické způsobilosti u technicky nezpůsobilého vozidla, se tak zcela mýlí s právní úpravou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2023

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce